

SLOVENSKI NAROD

Inhaja vsak dan popoldne, izvzemati nedelje in praznike. — Inserati do 30 petit vrvst à Din 2.-, do 100 vrvst à Din 2.50, od 100 do 300 vrvst à Din 3.-, večji inserati petit vrvst Din 4.-. Popust po dogovoru, inserativi javek posebej. — Slovenski Narod velja mesečno v Jugoslaviji Din 12.-, za inozemstvo Din 25.-. Rokopisi se ne vračajo.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNOST
LJUBLJANA, Knafljeva ulica št. 5

Telefon št. 3122, 3123, 3124, 3125 in 3126

Podružnice: MARIBOR, Smetanova 44/L — NOVO MESTO, Ljubljanska cesta, telefon št. 26. — CELJE: celjsko uredništvo: Strossmayerjeva ulica 1, telefon št. 65. podružnica uprave: Kocenova ulica 2, telefon št. 190. — JESENICE, Ob kolodvoru 101.

Racun pri poštnem čekovnem zavodu v Ljubljani št. 10.351.

BENEŠKI SESTANEK DIKTATORJEV OSTAL BREZ USPEHA

Mussolini in Hitler se nista mogla sporazumeti za skupen nastop v mednarodni politiki — Hitler trdovratno vztraja pri svojih zahtevah glede oboroževanja in glede Avstrije

Benetke, 16. junija, r. Razgovori med Mussolinijem in Hitlerjem, ki so trajali dva dni, so bili sroči končani. Hitler je davi zapustil Benetke in se z letalom vrnil v Nemčijo. Rezultat dvostrukih razprav, ki so jih prepletale razne družabne prireditevje je po uradnem komuniketu dokaj skromen. Vse kaže, da se diktatorja nista sporazumela glede enotnega nastopa v aktualnih mednarodnih vprašanjih ter da se Hitler ni dal pregoriti k popuščanju niti v vprašanju razvojne, niti v vprašanju Avstrije. Tako v nemških kakor italijanskih krogih so zaradi tega zelo rezervirani, ne prikrivajo pa, da so na obeh straneh v neki meri razočarani, ker so od tega »zgodovinskega sestanka«, kar je označeval fašistični tisk beneške razgovore, pričakovali mnogo več, namreč strnjeno fronto Italije in Nemčije proti Franciji in njeni politiki. Te nade se niso uresničile in Mussolini bo moral iskati novih potov in sredstev, da reši italijansko diplomacijo poraza, ki ji grozi. Današnji italijanski listi se omejujo le na objavo komuniketa in skromne komentarje, dočim so se včeraj prinašali o razgovorih cele strani in napovedali senzacionalne skele.

Uradni komunikate

Uradni komunikate, ki je bil objavljen sinoč pozno zvečer, pravi:

Italijanski ministrski predsednik in nemški kancelar sta proučila vsa vprašanja splošne mednarodne politike, posebej pa se vprašanja, ki se tičejo njunih dveh držav. Sestanek je bil zaključen v prisrnem prijateljstvu in se bo do razgovori o odnosajih med Nemčijo in Italijo še nadaljevali.

Skrivanje za zunanjí pompi

Benetke, 16. junija, r. Ker sestanek s Hitlerjem ni rodil pričakovanih uspehov, s katerimi bi se mogla postaviti italijanska diplomacija in proslaviti duce, so aranžirali tem bolj pompozne družabne prireditevje, ki naj bi maskirale praznoto razgovorov. Že prvi večer se je vršila velika iluminacija Benetk z elitnim koncertom v doževi palači, ob zaključku razgovorov pa je Mussolini priedel Hitlerju na čast pompozen banjet, na katerega je bilo povabljenih nad 1000 oseb. Hitler je nato priedel svečan sprejem, ki je trajal globoko v noč. Danavje je Mussolini spremil Hitlerja do letališča, odkoder je Hitler ob 7.30 odpotoval v Monakovo.

Mussolinijeva bilanca

Pariz, 16. junija, r. Današnji »Mati« komentira v daljšem članku beneški sestanek nemškega in fašističnega diktatorja ter pravi med drugim: Splošni vtis je, da se v Benetkah ni zgodilo nič novega in nič posebnega. Sprejeti niso bili prav nikakri konkretni sklepi, kake skupne akcije. Hitler je vztrajal pogled oboroževanja Nemčije in Mussolini se je moral prepričati, da njegovi nasveti v Berlinu nič več ne zadežejo, odkar je stopil na stran Avstrije. V pogledu Avstrije je doživel Mussolini prav tako popoln neuspeh. Hitler je stavljal svoje pogoje, ki dosegajo svoj vrhunc v zahtevi, da mora Dollfussov režim zamjeniti hitlerjevska vlada s Habichtom na čelu. Beneški sestanek je bil potem takem le prosta izmenjava misli in je brez pomene za nadaljnji razvoj mednarodne politike v Evropi.

»Jours poudarja v svojem komentatu med drugim:

Na bližnjem vzhodu kakor v vsej Evropi so naletela italijanska snovanja na trdo stvarnost. Z Albanijo so se odnošajti pokvarili. Turčija se oddaljuje od Rima, nedavni preobrat na Bolgarskem je izpremenil prejšnjo naklonjenost napram Rimu, med Beogradom in Sofijo je prišlo do zblizanja. Sovjetska Rusija pa se je pridružila francoskemu sistemu. Na vseh točkah so se zaprla vrata tistim kombinacijam, ki jih je gojila Italija, zlasti zato, ker obstaja v Nemčiji pesniška žila v smislu Napoleonovih vzhodnih načrtov. Mussolini je zdaj inventariziral, kar mu je pre-

ostalo, Hitler pa je dočakal čas, ki ga smatra, da najbolje ustreza njegovemu načrtu. List smatra na kraju, da Mussolini ne bo hotel izvršiti svoje svobode in se odreči italijansko-francoskemu sporazumu, ki ga je vedno priznaval za koristnega.

Reševanje Dollfussa

Pariz, 16. junija. Diplomatski urednik »Oeuvre« zatrjuje, da so sedaj vsa pričevanja Mussolinija osredotočena na to, da doseže vsaj en viden uspeh. Zato bo skušal po neuspelih beneških razgovorih doseči vsaj premirje med Berlinom in Dunajem. Premirje naj bi se ustvarilo s tem, da vstopi v vlado dr. Dollfussa eden ali več zmernih nacionalnih socialistov z nalogo, da prideva avstrijske množice za misel, da je nemški nacionalni socializem združljiv z avstrijsko-italijanskim sistemom autoritarne države. Po drugi strani pa smatrajo v velikih evropskih prestolnicih, da bo Italija prihodnje tedne obvestila Ženevo, da se Nemčija vrne v Društvo narodov, če velesile ponove izjavijo, ki so jo dale decembra 1932 o vojaški ravnoopravnosti Nemčije. Po Hitlerjevem in Mussolinijevem mnenju bi šlo samo za taktično potezo, češ da bi Francija nastopila proti temu in bi moral nato Nemčija, Italija in Velika Britanija pred vsem svetom vnovič na-

glašati, da je samo Francija proti povratku Nemčije v Društvo narodov.

Na koncu pravi list, da je treba v kratkem računati s poizkusi zblizjanja med Nemčijo in Sovjetsko Rusijo. Če bo Nemčija za to zblizjanje, pa bo moral brez pogojno in brez vsake izpremembe sprejeti vzhodni Locarno, kakor je o tem komisar za zunane zadeve Litvinov že govoril z zastopniki nemške zunanjine politike.

Razočarani Angleži

London, 16. junija, r. V tukajšnjih diplomatskih in političnih krogih so nad sestankom Mussolinija in Hitlerja zelo razočarani. Pričakovali so, da se bosta sporazumela vsaj v pogledu razočravitev in se dogovorita, na kakšen način bi se mogla Nemčija vrnila v Ženevo in podpreti angleško stališče, ki je bilo Nemčiji vedno naklonjeno. Razčarali so, da bo samo na ta način moreč preprečiti akcijo Francije, ki postaja Angležem vse bolj neprijetna. To pa se ni zgodilo. Današnji listi so zaradi tega precej redkobesedni, hvalijo pa kljub temu Mussoliniju, da je storil, kar se je dalo in piše med drugim, da bo tvoril beneški sestanek zgodovinski dogodek, čeprav ne v smislu, kakor se je pričakovalo. Hitlerju zamerjajo njegovo nepopustljivost in mu očitajo, da s svojo trmovlavnostjo najbolj podpira francosko stališče.

Atentat na poljskega notranjega ministra

Atentator je ministra s tremi revolverskimi streli ubil Veliko razburjenje v Varšavi — Atentator je pobegnil Maščevanje ekstremistov

Varšava, 16. junija, r. Včeraj po polnoči okrog 4. ure je bil izvršen atentat na poljskega notranjega ministra Bronislava Pierackega. Ko je izstopil iz avtomobila in hotel vstopiti v prostore vladnega kluba, je pristopil k njemu mlad človek in oddal proti njemu tri strele. Vsi trije streli so zadeli ministra v glavo ter se je zgrudil nezavesten. Deset minut po prevozu v bolničko je umrl. Vse se je zgodilo silno nagnlo in ljudje, ki so bili v bližini, so bili tako presenečeni, da nihče ni misli na to, da bi atentatorja prijet. Atentator, ki je očividno imel še dva pomočnika, je neovirano pobegnil in ga do slej še niso izsledili. Atentat, čeprav že postal eden najuglednejših članov vladnega bloka je izrazil v Varšavi silno mrzlično iskanje atentatorja, vendar pa vse zmanj. Pokojni minister je bil star že 47 let ter je veljal za najintimnejšega prijatelja in sotrušnjika maršala Piłsudskega, v čeprav legi je bil za časa svetovne vojne polkovnik. Štiri leta je bil že notranji minister in večkrat so mu ponudili tudi ministrsko predsedstvo, vendar pa je to čast vselej odkljanal. O vzkoku atentata krovijo najrazličnejše vesti. Po eni verziji je atentat delo komunistov, po drugih

vesteh pa so zločin izvršili ukrajinski nacionalisti. Vsekakor pa je iskati vzkoka v dejstvu, da je pokojni notranji minister v zadnjem času zelo ostro nastopil proti vsem ekstremistom. Zlasti v Galiciji je pokazal čvrsto roko, ko se je komunistični teror in narodno socialistična propaganda začela zelo širiti.

Sožalje tujih vlad

Varšava, 16. junija, r. Jugoslovanski poslanik Lazarević je v imenu jugoslovenske vlade sporočil sožalje povodom tragične smrti notranjega ministra.

Paris, 16. junija AA. Zunanji minister Barthou je poslal šefu svojega kabineča v pojasno poslanstvo, da izrezi sožalje zaradi atentata na poljskega notranjega ministra Pierackega. Obenem je poslal poljski vladni sožalje brzojavko.

Paris, 16. junija AA. Iz Berlina poročajo, da je vest o umoru poljskega notranjega ministra napravila globok vtis v nemških političnih krogih. Pokojni minister Pierricki je veljal za izrazitega pristaša poljsko-nemškega zblizjanja. »Berliner Zeitung« smatra, da je umor delo poljskih desničarskih krogov. Nemški zunanji minister Neurath in propagandni minister Göbel, ki se je pravkar vrnil iz Poljske, sta brzojavila sožalje poljski vladni.

Knez Cantakuzen nevarno ponesrečil

Varšava, 16. junija, r. Rumunski knez Cantakuzen se je včeraj popoldne s svojim letalom ponesrečil blizu Varšave. Sportno letalo, ki ga je sam pilotiral, je treščilo na tla in se razobil. Knez Cantakuzen je dobil težje poškodbe, negova spremjevalka pa je bila tako mrtva. Kneza so prepeljali v varšavsko bolnico, kjer so ga nemudoma operirali. Ako ne bodo nastopile komplikacije, bo kmalu ozdravel. Kako je prišlo do nesreče, še ni pojasnjeno. Letalo je dočelo razbitje in je ostalo knez le po naključju pri življenju. (Knez Cantakuzen je znan tudi v Ljubljani. Preteklo zimo se je mudil v Ljubljani kot vodja rumunskega moštva.)

Nemčija prepovedala izvoz pšenice in uvoz kolonialnega blaga

Berlin, 16. junija, r. Nemška vlada je s takošnjo veljavnostjo prepovedala izvoz pšenice in pšenične moke. Obenem je prepovedala uvoz kave in nekaterih drugih pridelkov. Ti ukrepi so v zvezi s proglašitvijo moratorija, ker Nemčija nima več plačilnih sredstev, da bi lahko navedala.

Albanija se otresa italijanskega varušta

Tiran, 16. junija, AA. Albanija vlada je odpovedala službo vsem italijanskim vojaškim inspektorjem, ki so bili dozdaj na Albanskem.

Kamnik pred novo tujsko sezono

Jutri otvorijo sezono s kopanjem, godbo in plavanjem. Pri siškarju naših planin Makso Koželju.

Ljubljana, 16. junija.

Kamničani smatrajo za začetek tujske sezone vedno dan, ko zopet odpro svoje lepo kopališče ob Nevljici. Letošnje vremenske prilike za naša manjša letovišča niso ravno dobre, upanje pa je, da večno ne more biti kot je do sedaj.

V tujsko-prometnem oziru moramo Kamnikom priznati mnogo dobre volje in iniciativnosti, zato so uspehi vsake leto zadovoljni.

Pa sreča prijatelj, ki se je povrnil z dopusta in se začudiš, da si je izbral Kamnik za odpostopek. Kaj pa pravzaprav nudi Kamnik, se vprašaš. Mesto samo mogoče še ne toliko, pač pa okolica, ki je tako, da je lep na daleč naokrog. Zato je pa v sezoni pravzaprav čez dan videti prav malo letoviščarjev vse je zunaj, center vsega letovišča je zunesla, center vsega kopališča ob Nevljici, kjer so letos poskrbili tudi za toplejšo vodo. Sliši se malo neverjetno, da so tekočo vodo ogreli, pa je le res; Nevljica je bila, predno priteče v kopališče, sedaj obdana z gostim drevesom na obre hregovih, to drevje so sedaj mestoma odstranili in zredčili, da bo sonce imelo na vodo svoj vpliv in bo voda predno priteče v kopališče, že primereno temperirana.

Da je kamniško kopališče privlačna točka za vse kraje okoli Kamnika, tudi za Ljubljancane, je stara stvar, vsako lepo nečelo jutriščarju vidiš kopalc v kopališču, ki se prvim vlakom pridejo v Kamnik in se do večera ne umakne s kopališča. V idiličnem delu, kjer je kopališče, je res okolje točka, da se tekoči lociš v ko greš, si sam oblibiš, da se prideš.

Kolikor prednosti je pa kopališče za zdravje naše mladine in stare starine, o tem mislim, da ni treba pisati. Blagodejno učinkov vode in sonca je pač tako velik, da so postali prijatelji kopališča in kopanja celo oni, ki so običajno kamniško skepsko gledali na gradbo kopališča in vseprvprek grajali zapravljivost občine in moram reči, da je imel kamniški župan mnogo neprjetnih ur, ko se ga je v zvez stran napadal in mu očitalo slabo gospodarstvo.

Danes je stvar drugačna, čeravno kopa-

lešči ni zlata jama in tudi najbrže ne bo uvideli so, da je bilo kopališče v vsakem pogledu potrebno in da so koristi v vseh pogledih velike.

V pogledu ugodnosti je za tuje preskrbijo vsestransko, gostilne in restavracije so poskrbale za udobje in smago, tako, da imaš res prijeten občutek; tudi glede cen so glasno solidnosti.

V svoji restavraciji v »Narodni Citalnici« ima naš priznani siškar Makso Koželj stalno razstavljajo svojih pokrajinških slik raznih form, ki počivajo ob občutju. In Makso Koželj je od sile delaven, neumoren je vse vzhodno pripoveduje, kaj dela in kaj se po napravil. Popelje te v atelje na Šutni in tam vidijo krasne slike iz Kamnika, okolice in očarljive motive s kamniškimi planinami. Mnogi se ne morejo ločiti od Koželjevih slik, ogledajo si naravo samo, za slovo pa vzamejo sseboj Koželjeve slike v čudovitih parvah in izbranih motivih.

Pa kar je glavno, Koželj ni drag, veselje ima kot pristen Kamničan, če je trjučno letoviščarju vseč kralj, kjer je prebil svoj dopust in zato marsikom privošči spomin, sam po sebi umetnina prve vrste, za mal denar, mora mu pa objutibiti, da Kamnička ne bo pozabil in še prišel! Sedaj je Koželj pri delu za kraljev lovski dvorec v Kamniški Bistrici. Vse so bodo kraljevski dvojci njegove slike, ki so kraljevski dvojci zelo po volji! Koželj je k temu priznanju vsekakor čestitati! Vsakomur, ki pride v Kamnik, pa srečujem, da si ogledi res lepe slike, ki jih ima v svojih restavracijskih prostorih v Čitalnici.

Jutriščna otvoritev sezone v kopališču bo, če je vreme, kar slavostna, sodelovala bo godba, kamniški plavači, člani SK Kamnička bodo pa pokazali svoje zmožnosti. Za plavalski sport je kopališče nemočno doprinos svoj obulus, domači plavači so kar odlični; pri zadnjem olimpijskem dnevu v Ljubljani je plaval tudi Kamničan Tone Cerer in dosegel znaten uspeh!

O krasnih izletih po kamniški okolici bomo prihodnji teden priobčili kratki opis. V nedeljo pa vsi v Kamnik! R. Kos.

Na Pohorje pojdemo!

Obiščimo naše prijazne kraje ob severni meji, zeleno Pohorje in gostoljubne Slovenske gorice, naš ponosni Maribor

Ljubljana, 16. junija.
Turistika je pri nas izredno dobro razvita ter imamo celo armado prijateljev planin, pa tudi izvrstnih planincev. Toda naši turisti obiskujejo predvsem Gorenjsko, Savinjske alpe so jih znane že manj, Pohorje jim je pa skoraj povsem neznano. V resnici je Gorenjska tako lepa, njen planinski svet tako očudljiv, da lahko razumemo, zakaj so se naši planinci zaljubili tako venj, da ne vidijo skoraj nič drugega. Med temi so tudi mnogi turistov, ki obiskujejo celo švicarsko gorske vrelkane, ne pozna pa našega Pohorja. Da naši planinci tako zanemarjajo Pohorje, je treba pripisovati

riboske koče samo četr ure, dočim je od kote do Sv. Bolefska tričetrt ure hoda. Razgled od tu je še skoraj lepsi kakor od Mariborske koče, zlasti proti severu in vzhodu, saj nikjer obzorja ne zapirajo višji vrhovi. Ruški koča je nekoliko višje od drugih domov, in sicer 1249 m. Stoji sredi gostegozda, a proti jugu se nam odpina krasen razgled. Od Mariborske koče drži Ruški koči zložna in senčna pot, dolga dobro uro hoda. Letos se tujsko prometni činitelji še posebno trudijo, da bi čim bolj ustregli obiskovalcem Pohorja in letoviščarjem, ki jih je od leta do leta več na Pohorju. Nameravajo tudi uvesti avtobus-

predvsem temu, ker ga še ne pozna; a ne moremo jim oprostiti, da ga ne pozna. Res je Gorenjska izredno lepa, toda svojstvena lepota Pohorja zasluži, da jo spozna sleherni naš prijatelj planinskih lepot.

Da Ljubljaničani poznajo tako malo Pohorje, je pripisovati temu, da je Ljubljana precej oddaljena od njega, da na štajersko stran ne vozi nedeljski izletniški vlak in da je bilo dostrej nekoliko premalo propagande za naše lepe severne pokrajine. Mnogo bolj pa znajo ceniti Pohorje Mariborčani, ker ga imajo pred seboj, že bliže kakor Ljubljaničani Gorenjsko. Prijatelji planin iz Ljubljane si nedvomno leže obiskati Pohorje, ce so že spoznali njegovo lepoto, tisti pa, ki še niso bili na Pohorju, žele, da bi ga spoznali, kajti vsak pravi planinec želi spoznati, čim več gorskega sveta ter napraviti čim več tur. Nedvomno bi bil mersikdo zadrgi, če bi ga vprašal, da je že bil na Pohorju, vsak pravi planinec se sramtuje priznati, da še ni napravil takšne ture.

V nedeljo 24. t. m. bodo imeli ljubljanski turisti izredno lepo priliko, da naskočijo Pohorje, saj se bodo lahko odpeljali z minimalnimi stroški proti lepemu Mariboru do Hoč, odkoder krejeno v štirih skupinah k Pohorskim postojankam. Prirediti velikega izleta v Maribor z Ljubljane. Društvo prijateljev Slovenskih goric, so pripravili izletnikom izredno mnogo, da bodo imeli od izleta čim več, da bodo čim bolje spoznali razen Maribora tudi Slovenske gorce, dravsko sotesko in zeleno Pohorje. Izlet, ki je manifestativnega značaja, je združen s tolkimi ugodnostmi, da se ne morejo primerjati z njim nobeni drugi izleti, ki jih sicer prirejajo pri nas s posebnimi vlaki. Izlet na Pohorje torej ne bo zvezan za nikogar z motnim žrtvami, saj se vožnja in hrana stala samo 96 Din.

Vek bo prispel, že ob 7.30 (z Ljubljane odpreje ob 4.40). Izletniki pojdejo po skupinah k Mariborski koči, k Pohorskemu domu, k Sv. Bolefsku in Ruški koči. Na Pohorju so vzorno oskrbovane planinske postojanke. Razen naštetih omenjamno še Senjorjev dom. Kako skrbe za nje, dokazuje že to, da dobri Mariborski koča v začetku julija tudi elektriko in sicer od Pohorskega doma, kjer obratuje majhna električna centrala. Sicer je pa Mariborska koča pravi planinski dom, ki bolj zasluži ime hotel kakor koča. Oskrbuje jo mariborska podružnica SPD. Od koče, ki je 1080 m visoko n. m., je zelo lep razgled na Dravsko polje ter Ptuj in zlasti proti jugu do Donačke gore, pogled pa tudi seže dalč v Slov. gorce in na lepe Savinjske alpe. Iz Hoč je samo dve in pol ure hoda do Mariborske koče.

Pohorski dom (1030 m) je bil zgrajen šele 1. 1931 in je last zadruge »Pohorski dom« mariborskih magistrinov uradnikov. Kakor rečeno, imajo v Pohorskem domu električno centralo, da imajo v njem turisti in letoviščarji tudi dobro razsvetljavo. Ta lepa planinska postojanka je oddaljena od Ma-

ne vožnje iz Maribora naravnost do Seniorevega doma.

Poseben značaj dajejo Pohorju krasni veliki gozdovi in je že po tem skoraj popolno nasprotnje gorenjskim goram, katerih lepota je hladna. Tu je povsod zabrisane ostrina, pa tudi sivina skalovja. Terenske oblike so vse oble, strmin ni in ne prepoveduje. Tode turista odiskoduje vse drugo, česar bi zmanj iskal na Gorenjskem. Pohorje je kakor ustvarjeno za letovišča po svojih idiličnih koticah, krasnih razglednih točkah, senčnatih gozdovih in blagem podnebju. Sicer je pa treba Pohorje videti, da se zanj navduši.

Pohorje ni ime le majhne skupine gora, temveč je nad 50 km dolga in do 26 km široka veriga sredogorja; to ju torej velik planinski svet, ki je svojstven pri nas po svojem značaju ter geološki tvorbi. Najvišji vrh je Črni vrh, ki dosega višino 1543 m n. m., samo meter je pa nižje Velika Kapa. Kdor se hoče podrobnejše spoznati s Pohorjem, naj čita Badurine brošure, najbolje se bodo pa z njim seznanili oni, ki se pojavijo v nedeljo 24. t. m. na izlet. Med njimi bo nedvomno največ prijatelje Gorenjske, da bodo spoznali še pohorski gorski svet, ki je tako različen od gorenjskega, razen njen pa pojdje na Pohorje tudi drugi prijatelji lepe narave, saj se jum ne bo treba opremiti s cepimi, ker so ture na Pohorje malo da sprehoči.

Someščani!

Društvo prijateljev Slovenskih goric nas vabi, da pojedemo 24. t. m. v gostoljubni Maribor, da posetimo Slovenske gorce ter se pozavzememo na zeleno Pohorje.

Radi se bomo odzvali vabilu. Saj še redno ne poznamo dovolj naše domovine, dasi je v vseh svojih delih čudež krasote in lepote. Prekmurje nam je bilo daleč kot Sibirija. Slovenski gorički so se spominjali le posamezniki. Zanemarjali smo celo slovenski Maribor, drugo slovensko metropolo, ta naš najmogočnejši branik narodov proti severu. Še vedno nismo pozabili, da nismo več na Kranjci, ne štajerci in premalo se zavetamo, da ima bela Ljubljana doživetnost družiti vse Slovence v kulturno, nacionalno in gospodarsko enoto ter odstranjevanju vse lokalne nasprotije.

Naš izlet bo manifestacija za severni del naše banovine; bo glavnik sosedom, ki tako radi proglašajo te kraje za svoje kulturno rodnočije, da stojijo za Mariborom Ljubljana, a za Ljubljano Jugoslavija; bo dokaz naših iskrenih lumbenj do Maribora, da naše obmejne zemlje.

Zato se odzovimo vabilu v velikem številu. Pojdimo v Maribor z odprtimi arcic, — saj nas tudi oni pričakujejo z odprtimi arcic. V počast obveznine slovenske zemlje žrtvujmo en dan, ki bi posveten na same razvedrilu in veselju, marveč tudi sveti lumbenj naše gride!

V Ljubljani, dne 16. junija 1934.

Zupan: dr. DINKO PUC.

Tri žene — tri neveste

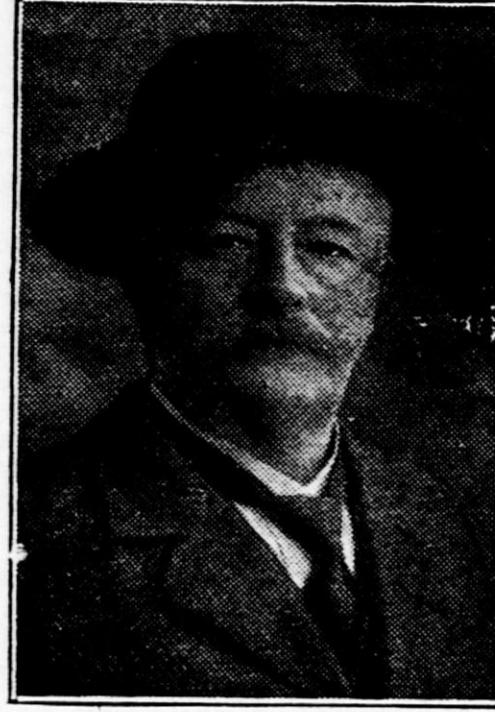

V nedeljo je prijazna vasica Zaloče pri Podnartu doživelva pravo senzacijo, saj so iz skromnega domovanja upokojenega želeničarja Janeza Pogačnika sie obenem tri njegove hčere pred oltar. Oče Janez je s svojo pridno ženo Marijo z marljivostjo in varčevanjem vzgojil tri hčere, namreč Josipino, Cecilio in Ano, ki so sedaj stare 30, 25 in 22 let. Ceprav sta oči in mati vedno dela in garala, vendar hčeram ne moreta dati bogastva, pač sta pa svoje hčere vzgojila z dobrim zgledom v krepka in pridna ter poštena de-

Adolf Hauptman — 75 letnik

Ljubljancanom ga ni treba predstavljati, saj ga vendar večko pozna, pač naj pa izve tudi dežela nekaj več o tem popularnem Ljubljancu, ki praznuje jutri svoj 75. god in rojstni dan obenem. Jubilant ima namreč za razvoj naše obrti in industrije toliko zaslug, obenem pa ima tudi za naš konjski sport in za narodno Ljubljano, da mu ob njegovem jubileju upravičeno moramo čestitati.

Adolf Hauptman je prava ljubljanska skrajca in se je v Ljubljani tudi živil in se pri svojem očetu, ki je priselil v Ljubljano iz Begunju na Gorenjskem, izselil tudi barvarstva in izdelovanja berv, lakov in fincev. Oče je imel še malo delavnic in prodajalno v bogoslovju, naš podjetnik in marljivi godovnik pa je očetovo podjetje s pridom delom prav naglo povečal in izpolnil ter razširil v tako veliko in solidno podjetje, da so njezini izdelki kmalu zaslovili daleč čez mejo dežele. Že pred 50 leti se je Adolf Hauptman osamosvojil in s poštnim delom prav naglo napredoval, da je razen svoje delavnice in trgovine na Reševali cesti moral kmalu odpreti tudi podružnico v sedanji Prešernovi ulici, ki jo je pozneje preselil v svojo lastno hišo na Marijinem trgu, kjer je sedaj trgovina tvrdke Šmale. K napredku so pred vsem pomagala tudi mnoga popolovanja, ker je vedno želel izpolniti svojo strokovno izobrazbo. Svojo odlično vpletjeno podjetje je vodil do 1910, ko ga je prodal tvrdki Zankl.

Naj jubilant je imel tudi vedno izredno veselje z lepimi konji ter je bil med prvimi vajhaji, ki smo jih pred desetletji videli na naših narodnih slavnostih in pri Sokolu. Sam je gojil plemenite konje in mnogo praviloma pomagal k povzročiti naše konjereje. Mnogo uspehov je doživel v svojem dolgem življenju, vendar pa tudi marsikaj grek, zlasti pa pa ga je potrla smrt sinja Josipa, ki ga je vzel kolera v svetovni vojni v daljnem Taškentu, ko je bil star še 26 let. Ceprav je bil sin še tako mlad, je bil vendar izredno sposoben naslednik svojega očeta, saj je ustavil s pokojnim Golobom tovarno kmetijskih izdelkov in voščil, pokojni sin je svojemu očetu zapustil dve ljubki hčerkki, ki jih naš jubilant vzgaja z vso očetovske ljubeznijo.

Adolf Hauptman je bil vedno med najboljčejimi predstavniki Slovencov, ker je v nekdajnih nemškutarskih časih pomenil prav mnogo, in vedno je rad podpiral našodnino društva ter vse napredna stremljenja.

Naselje 75 letom je še krepak korenjak in vedno dobre volje, kakršen naj ostane še mnogo veselih in zadovoljnih let!

Iz Trbovelj

Protestni shodi. Protestom nameščenec proti poslabšanju obstoječe socialne zakonodaje, zlasti obrtnega zakona, so se sedaj pridružile tudi delavske strokovne organizacije. Tako je bil v nedeljo dobro obiskan protestni shod tukajšnje Jugoslavanske strokovne zveze rudarjev v Drusvenem domu, na katerem sta govorila Filip Kržnik iz Trbovelj in Ivan Lesnik iz Hudejane. Za danes ob 16. je sklical tukajšnja podružnica Narodno strokovno zvezo velik protesten shod delavstva v dvorani Forteja, na katerem hoče nacelno delavstvo rudarskih revirjev z vso odločnostjo nastopiti proti nameri delodajalskih zbornic, da bi se poslabšali obrtni zakon v škodo delavstva in nameščenstva. Kot tretja delavska strokovna organizacija pa bo izrekla svoj protest Zveza rudarjev Jugoslavije, ki sklicuje v ta namen velik rudarski shod za pondeljek ob 16. v Delavskem domu. — To je dokaz, da je vse delavstvo solidarno v obrambi svojih težko priborjenih socialnih pridobitev in pravic, ki si jih kakor nameščenci ne bo pustilo kratiti.

Nedeljske nogometne tekme. Poleg že javljene prvenstvene tekme se bo odigrala jutri ob 10. dopoldne na igrišču SK Amaterja prijateljska tekma med ljubljanskim SK Svobodo in domaćim SK Amaterjem. V predtekni bosta nastopili rezervi SK Retja in SK Amaterja.

Cvetlični dan. bo imel jutri tukajšnji občinski odbor Rdečega križa v prid ferijalni koloniji bolehne rudarske dece. Darova bo pobiral naraštaj Rdečega križa za svoje bolehne in revne sošolce. Ker bi bilo prav, da bi poslali čim več bolehnih delavskih otrok na sveži zrak, najmanj pa vsaj toliko kakor druga leta, prosimo dobročrno prebivalstvo, naj ne odkloni malični zbiralcov prispevkov.

Predavanje o ženski higijeni. Tukajšnje Kolo jugoslovenskih sester ima v sredo 20. junija ob 20. v sokolskem domu javno predavanje o ženski higijeni. Predaval bo g. dr. Kuraltova iz Ljubljane. Dekletom pod 16 let starosti je dostop zabranjen.

Iz Laškega

— Marsičar Jakansko straže ima jutri ob pol 9. v volfici dvorani Sokolskega doma svojo prvično. Na sprednu so delavnice, petje, priročniki ter predavanja. Sodelovalo bo sokolski orkester. Ob sklepnu srečkanju dobitkov. Po prireditvi promembenemu koncert mestne godbe. Pri tej priliki bodo raspečevali tri razglednice s sliko pokrovitelja prestolonaslednika Petra ter kolke JS.

Bela Krajina

in tujski promet

Počasi in s sistematičnim delom se vzbuja zanimanje tudi za ta košček naše zemlje

Ljubljana, 13. junija. Če smo pred dobrima dvema letoma govorili o tujskem prometu v Beli Krajini, se je zdele naši javnosti nemogoče vse zavrnati, a zato toliko lepih krajin poživlja. Oče je bil včasih v glavnem posvetil gospodarsko kulturnemu delu, pozabilo pa je tudi propagando za razvoj letoviščarstva, in so mnogi člani doprineli velikemu življu, da oblažajo delo svojim rojakom ostanek Gorjanec.

To delo ni ostalo brez vidnih napotkov.

mašo, a edino delavno družinico tod bivaličnih belih rojakov, ki svojega rojstnega kraja niti v moralnem, niti v materialnem pogledu ne pozabilajo. Oče ustavili sta radi prispevali za izdajo propagandnih brošur, a poleg tega je priselil Zvezka za tujski promet z večjim upoštevanjem glede tudi Belo Krajino. Društvo »Bela Krajina« je svoje sile v glavnem posvetilo gospodarsko kulturnemu delu, pozabilo pa je tudi propagando za razvoj letoviščarstva, in so mnogi člani doprineli velikemu življu, da oblažajo delo svojim rojakom ostanek Gorjanec.

Ze lani je Belo Krajino obiskalo ne le mnogo izletnikov, nego tudi mnogo letoviščarjev, ki so se v posameznih mestih zadržali tudi delj časa in bili zelo zadovoljni. Letos je pa zanimanje za Belo Krajino še večje sprito nizkih cen v priklupno urejenih hotelih in gostilnah in smemo tudi od letosne sezone pričakovati večjih skromnih uspehov, kolikor jih pač skromni razmeri dovoljujejo.

Glavno je, in to moremo povdoriti, da se ne sme letoviščarstvo dvigati z umetnem forsiranjem gole propagande, nego je predvsem potrebno sistematično ustvarjati pogoje, pa šele potem misliti resno na to gospodarsko panogo, ki naj lepim krajem gmočno pomaga. Vsako drugo delo s hrupno reklamo in velikopotezni načini ni samo izluzno, nego tudi škodljivo. Dopolnost vseh naših mest in krajev, ki si žele ustvariti pogoje za razvoj letoviščarstva, bi bila, da se tesno oklepajo naše Zvezve za tujski promet, ki ji bo tako delo olajšano. Ločeno in samostojno delo takih mest ne more roditi začlenjenih uspehov iz enostavnega razloga, ker niti ne morejo organizirati tako širokopotezni reklamni in druge akcije, kakor da lahko storii Zvezve, ki hčari se moralno oceroditi celodnevno tujsko prometno delo vseh krajev bivše ljubljanske oblasti. Kadarko se bo to zgodilo, bomo še mogli misliti na uresničenje sistematičnega, strokovno zasnovanega načrta za povzročiti te važne naše pridobitne panege, ki Sloveniji iz leta v letu prinašajo milijone.

Belo Krajino, skočo bo nadaljevala svojo sedaj začrtano pot, čaka v pogledu letoviščarstva še lepo bodočnost, a podpirati jo morajo seveda v znatni meri za to potekači. Njhova zavedenosti in želje po napredku niso zmanjšale niti materialne živote, s katerimi so moralni računati. V zvezi s tem pa vendar ne smemo prezreti dejstva, da sta Beli Krajinu po svojih možnostih vedno radi prisločili na pomoč Zvezze za tujski promet v Ljubljani, katere predsednik dr. Marn in ravnatelj Pintar sta velika prijatelja teh krajov, in društvo »Bela Krajina«, ki je zbralo v Ljubljani

Najmanjši letošnji

Orijent je ohranil stare tradicije

Evropsko dekle, ki se poroči z orijentalcem, izgubi vse pravice, ki jih je imelo doma

Zelo zapeljivo je misliti si siromašno dekle, ki pride v Indijo in se tam poroči z bogatim nababom, postane bogata in živi v razmerah, o kakršnih smo čitali samo v pravljicah iz >Tisoč in ene noči<. Koliko naših deklet bi se takoj napotilo v daljne kraje čarownih in fakirjev ali na Japonsko, v deželu mikad in pisanih kimoni, samo če bi imela denar za potovanje. Toda to so skike iz romanov. Med vsemi poročili, ki jih čitamo v domačih in tujih listih, je morda samo eno resnično, morda se samo enkrat v 50 letih posreči lepemu dekletu v Parizu ali Nizzi očarati orientalskega kneza, da se z njo poroči, toda nobeno teh poročil ne pove. Čaj se je zgodilo potem. Nobeno poročilo ne pove, kako se godi lepi Parizanki tam daleč na vzhodu v deželi haremov in starih običajev, ki se niso izpremenili, čeprav potujejo bogati sinovi prastarih rodbin po Evropi, da si površno ogledajo njeno kulturo in postanejo za domače razmere moderni.

Ves Orijent od Indije do Japanske in Kitajske je obdržal stare tradicije, zlasti kar se tiče žene, zakonskega življenja in otrok, pa naj se še tako prilagodeva evropski kulturi. Evropsko dekle, ki se odloči za zakon z orijentalcem, izgubi vse pravice, ki jih je imela doma. To se zgodi zlasti, če prestopi v budhizem, kar je pravilo. Žena nima v Indiji nobenih pravic, ne more podedovati po svojem možu, kot dekle sploh nima nobene vrednosti in večinoma jo zaroče že v otroških letih s starim možem. Ind lahko svojo ženo zapusti in se poroči z drugo, žena je pa vezana na moža do smrti. Ind ima lahko več žen, ne da bi mogla njego-

va prva žena proti temu protestirati. Tudi glede otrok ne more odločiti in čeprav je do redkih izjem iztrebljeno sežiganje vdov, ni njihova usoda zavida vredna.

Pa tudi na Japonskem in Kitajskem ni boljše. Če se belokoszec poroči z Japonko ali Kitajko, ravna z njo kakor da bi se bil poročil z domačinko, dočim pri Japoncih in Kitajcih ni tako. Evropsko dekle, ki se poroči z Japancem ali Kitajcem, postane podložno njegovi materi. Mora ji služiti, jo ubogati, prenašati njeno sitnost in šikane, ki si jih dovoljuje tašča vedno mnogo, da se odskoduje za enako ravnjanje, ki ga je bila deležna po poročki. Pri oblasteh nima nobene zaslombe, mirno mora sprejeti priležitosti, ki jo privede mož domov, in mora ji celo služiti.

Evropska civilizacija ni mogla izpremeniti teh starih običajev, čeprav se na videz zdi, da je prevrat uredil tudi te razmere. Morda se je to zgodilo v poedinih primerih, ali za nekaj časa, čim pa izgine vpliv evropske izobazbe, čim se Japonec ali Kitajec vrne med svoje sorodnike, se izpremeni tudi njegovo vedenje. Japonec in Kitajec ostane na po naših pojihih trda, kruta brezibzira moža, tam žena nikoli ni deležna onega spoštovanja in obzirnosti, kakor v Evropi. Kitajec je pa še slabši od Japonca, ker je še bolj konzervativ. Vedno je mrk in skrivosten, kakor zlati maliki na njegovih olтарjih. Svojega življenja ne ceni, žrtvuje ga s pravo orientalsko udanostjo v neizogibno usodo in zato tudi življenje bližnjega v njegovih očeh nima nobene vrednosti.

Premalo in preveč mačk

V vsakem kraju, ki je vsaj deloma izoliran od drugih delov sveta, se morda najbolje počutiti samo določeno število živali iste vrste. Ker pa kaže vsaka vrsta živali tendenco spraviti na svet toliko mladih, da bi bilo doseženo povprečno število med minimum in maksimum živali, ki se morejo dobro držati, ni to najprikladnejše število vedno dano. Ch. Elton navaja dva primera podvijanja mačk, ki kažeta, da se živali ne morejo vedno držati, če jih je preveč ali premalo v danih okolnostih.

Pred leti se je ponesrečila ladja na čerke otoka Tristan da Cunha. Nekaj podgan se je rešilo na otok. Kmalu so se tako razmnožile, da so začele napadati celo kunce. Tedaj so otočani začeli rediti mačke, da bi pokončavale podgane. Podgan je bilo pa toliko, da so mnogo manjše število mačk kmalu premagale in pokončale. Tu je bilo mačk mnogo premalo, tako da niso mogle zmagati. Drugi primer se nanaša na otočje Berlengas blizu portugalske obale. Na otočju je morski svetilnik, kjer je čuvaj zadnjel zelenjava, ki so mu po jačji uničili. Zato je sklenil poklicati na pomoč mačke. In res so mačke kmalu iztrebile zajce, potem so pa same pogimile od lakote, ker razen zajce ni bilo na otočju nobene živali, da bi se z njim hranile. V tem primeru je bilo mačk preveč. Če bi jih bilo manj, bi se bile lahko hranile z zajci, med številom mačk in zajcev bi vladalo ravnotežje.

Krasin

Znani sovjetski politik in diplomatični zasednik, ki je pa zasenčila slava Litvinova

Premog v Rusiji

V carski Rusiji je bilo osredotočeno skoraj vse pridobivanje premoga na donsko kotlino. Kako slabo so poznavali Rusi druge ogromne zaloge premoga, je razvidno iz poročil o XII. geološkem kongresu leta 1913, ko so ugotovili, da je v kuznecki kotlini 13.000.000 ton premoga, dočim ga je po novih raziskavah 400.000 ton. Leta 1913. so pridobili v Rusiji 320.000.000 ton premoga, predlanski pa 1.100.000.000 t. Ogromne pokrajine Sovjetske Rusije pa še niso preiskane. Glede na svetovne zaloge premoga je Rusija na tretjem mestu. Zdaj pa 3.700 miljard, Kanada 1.230, Rusija pa 1.100 miljard ton premoga. V Rusiji odpade 75.8% na pr-

vovrsten premog, 20.25% pa na razne vrste slabšega premoga, v Kanadi je pa to razmerje nasprotno.

Docih v drugih državah pridobivanje premoga nazaduje, vidimo v Rusiji napredek od leta do leta. Leta 1913. so pridobili Rusi 29.1 milijonov ton, leta 1928 že 35.8 milijonov, lani pa 76.5 milijonov ton. Petletka računa za leto 1937. s 152.5 milijonov ton premoga, kar naj zajamči uspešen razvoj težke industrije.

Belgijska kraljica Astrid

S princem Baudoinom, prestolonaslednikom in princeso Josefino Charlotte

Korupcija na Madžarskem

Poročali smo že o obravnavi proti bivšemu madžarskemu državnemu tajniku Drehrju, ki je obtožen sleparju na škodo države. V ponedeljek se je obravnavala na vrsto že prisel drugi del obtožnice. Šlo je za nakup posestva rodbine Holzschpach v Budimpešti, pri kateri je posredoval bankir Simon Krausz. Posestvo je kupilo ministrstvo za socijalno politiko za 500.000 pengő. Obtožnika dolži Drehr, da je dal izplačati kot državnemu tajniku po tej kupnji bankirju Krauszu 119.000 pengő, za kolikor je oškodoval državo. Obravnavka je tekla za obtoženca ugodno in zato je postal predsednik sodelišča Tóreky nervozem.

Drehr je izjavil, da je v tej zadevi ravnal na povelji ministra Vassa. Zaklical je predsedniku: Ne postopajte z menom kot z roparskim morilom! Predsednik je pa zakričal nanj: Molčite, ne molite me! A obtoženec je odgovoril: Kje pa naj se branim, če ne sem govoriti pred sodiščem? Pozneje je predsednik zagrožil obtožencu s posebno kaznijo, a Drehr je zaklical: Lahko me daste tudi ukleniti, toda svojo pravico bom branil! Budimpeštanski župan Ripka dopušča, da je bil minister Vass despot, ki ni trpel nobenega ugovora. Bivši ministriški predsednik grof Bethlen je bil zaslišan v torek, da bi kot priča izpovedal, ali je načrnil ministru Vassu, naj kupi grad za ministrstvo socijalne politike, da bi s tem sploh podprt rodbino grofov Bathianyev.

Francoska ekspedicija v Arktido

Najslavniji živeči francoski polarni raziskovalec 77 letnji dr. Charcot se na poti v juliju s francosko polarno ekspedicijo na krovu znane ladje »Pourquoi pas« v Arktido. Dr. Charcot upa, da bo priplula ekspedicija v dveh tednih do Corseby Sunda v času, ko je prosta ledu in da poseti tam francosko polarno taborišče, iz katerega vzame meteorološke beležke, ki so jih napravili tam čez zimo Eski. Francanzi so zadnjči zapustili to taborišče lani 1. avgusta in v njem so pustili nekaj inteligentnih domačinov, ki so jih naučili beležiti toplotno, hitrost vetrja in vlažnost zraka. Te beležke so zelo važne za dovršitev raziskavanja o možnosti zračne proge preko Grönlandije.

Doslej je bilo ugotovljeno, da je takozvani Great Circle, kar je najkrajša progma med Ameriko in Evropo, prikladen za polete samo dva meseca v letu, kajti sicer divljajo tu silne nevihte. Ladja »Pourquoi pas«, ki bo dr. Charcot na nji proslavil 30 letnico polarnega raziskovanja, je bila prvotno njegova, pozneje jo je pa podaril francoski vlad. Njena tonina znaša 455 ton, dolga je 45 m in konstruirana nalašč za vožnjo po polarinem morju. Strokovnjaki jo smatrajo za najboljšo ladjo za polarne ekspedicije. Sir Douglas Mawson in sir Ernest Shackleton sta napela vse sile, da bi jo dobila in ko je Shackleton brez sledu izginil, je hotela angleška admiralteta kupiti to ladjo in poslati z njo pomočno ekspedicijo v polarno kraj. Stari raziskovalec se pa ni mogel ločiti od nje in zdaj je vesel, da se bo lahko na nji znova napotil proti Grönlandiji.

Noče se seliti.

Elica ima drugega papana. Nekega večera se roditelja sporečeta. Elica vratka prstek v usta, nekaj časa premišljuje, potem pa pravi:

— Kadar se bosta ločila, ostanem pri papantu, ker se nočem neprestano seliti.

Dobra kuharica.

— Mož, pred vratu stoji berač. Ali naj mu dam ostanke današnjega obeda?

— Seveda, ker ga potem nikoli več ne bo k nam.

Trdnjavsko zidovje

na Gradu

Prave slike, kaj bo nastalo iz šanc, ljudje še vedno nimajo

Ljubljana, 16. junija

Za trdnjavsko zidovje ali sance smo se začeli zanimati nekoliko bolj spomladi, ko nas je začelo opozarjati same nase. Preudrena vrtmarska dela na Gradu so dobila glavno toršč ob šancah, ko se je odrušil od starinskega zidovja novi zid in ko so začeli razmisljati, kako bi kazalo najbolje urediti okolico šance in popraviti zidovje. Kakšne namene so prav za prav imeli s šancami, ne vemo, ker ni imel nikhe, razen najožjega krogla projektantov, vpogleda v načrte. Kolikor smo zvezeli, smo poročali, da so najprej nameravali zgraditi krožno cesto na nasipu okrog šanc tak, da bi nasip zakril zid precej visoko, kolikor bi pa segalo zidovje višje, bi ga podrlj. Pozneje smo pa videli, da bo sance preuredili druge.

Prave slike, kaj bo nastalo iz šanc, ljudje še vedno nimajo. To bi bilo končno vseeno, če bi ne bili zainteresirani pri javnih mestnih delih. Nedvonom povsem zavajajo mestnemu gradbenemu uradu, ki vodi zidarska dela in restavriranje zidovja, kot tudi projektantu arhitektu prof. Plečniku, ki ima že toliko zaslug za polepšanje Ljubljane ter na njene mnoge pridobitve v ureditve — vprašanje zaupanja lahko pustimo mirno ob strani. Nikakor se pa ne moremo izogniti vprašanju, ali se dā upraviti, da tako prezirajo občane, kot da se jim ne zdi vredno, da jih obvestiti o nameravanih delih in kot da se jim zdi to povsem nepotrebno ali celo neumestno. Občani imajo pravico zahtevati pojasnila in misijo, da jim ga morajo dati strokovnjaki, ki odločajo pri delih. Dosedanja dela so sicer najbrž financirana vse iz bestnostnega fonda, toda saj ne gre le za finančno stran. Mislimo, da se občani lahko zanimajo z vso upravlenostjo za izvedbo javnih občinskih del, čeprav se stroški ne krijejo neposredno iz njihovega zepa. Gospodje bi morali končno spredvetiti, da pri nas izvira nezaupanje — če se lahko o njem sploh govoriti — samo od tod, ker ljudje niso nikdar dobro poučeni o raznih tako zvanih pridobitvah. Če imajo torej sovražnike svojega dela, če gledajo ljudje na vse njihovo prizadevanje s skepso in nevoljo, tedaj si naj to gospodje pripomore sami sebi. Ljudje bi nedvonom vedno pozdravili tem moralno podprt vsa stremljenja za povzdigno mesta, še več, ogreli bi se za odkrite in lepe načrte tako, da bi skušali vplivati v vsemi močmi za njihovo čimprejšnje uresničenje. Gospodje bi imeli torej prijatelje in močno zaslombu, če bi ne skrivali načrтов in če bi ne odločali o njih vedno za zaprtimi vrati. S tem si ne more nikhe pridobiti ljudi, če se o njegovem delu piše od Casa do casa v superativih, dočim so načrti s sedmimi pečati začetena skrivnost.

Pravnični nastanek trdnjavne na kraju sedanjih šanc sega bržas celo v rimsko dobo. To nekateri sklepajo po temeljih zunanjih trdnjavskih zidov, ki leže pravokotno drug na drugega kot so zidali Rimljani, ki so ze dobro poznali geometrijo. Temelj obrambnega zidu se še lepo vidi na severni strani v drevočedu. Naleteli so še na druge zidovje pri kopanju in na rove, ki so baje držali daleč pod zemljivo od trdnjave, eden je celo držal po florianske cerkve. Zid pri eni hiši na vzhodni strani so prebili ter nameravajo narediti skozi njih pot proti Regalyjevemu gaju. V ta namen bi še morali natisnuti na zunanjji strani precej visok nasip. Druga pot bi naj držala na prostu skozi zid na južni strani, in sicer skozi odprtino, ki so jo odkrito hkrati z rovom. Zdaj je še težko reči, če bodo uresničili vse, kar nameravajo. Vprašanje je tudi, ali bi kazalo odkopati vse temelje trdnjave, ki so še v zemlji. Nedvonom bi bilo velikega pomena v zgodovinskem pogledu, če bi restavrirali vse trdnjavsko zidovje in odkopali rove in Grad bi mnogo pridobil na znamenitosti. Sploh bi lahko napravili iz Gradu izredno mnogo, če bi imeli za to kredit. V nekem pogledu je Grad neizrabljeno kapital, ki ga nismo znali še nikdar dovolj ceniti. Generalnega načrta za ureditev šanc najbrž ni. Kdo ima pri vsej stvari največ besede, ne vemo. Mislimo pa, da je treba zavzeti nekaj stališč glede preuredivitve šanc. Vemo, da bi celotna ureditev stala za sedanje razmere ogromno vstopno. Delali bi pa lahko postopno, gre samo za to, ali se dela sploh lotijo ali ne, ker bi pomenilo polovicičarstvo samo proč vržen denar. Zato bi naj zdaj uresili samo najnajnejše, čemur se ne morejo izogniti, začenjati druga dela brez programa pa nima smisla. Toda, če imajo že izdelan program, prosimo, na dan z njim!

Radio program

Nedelja 17. junija

8.15: Poročila. 8.30: Gimnastika (Pustišek Ivko). 9.00: Versko predavanje (dr. Michael Opeka). 9.15: Prenos iz franč. cerkve. 9.45: Plošča. 10.00: Prehrana: mleko-čaj-alcohol (dr. Korban Avgust). 10.30: Vokalni dueti gg. Gostič in Rus. 11.15: Slovenska glasba, radijski orkester. 12.00: Čas, reproduciran koncert godb na pihala, vmes instrumentalne solistične točke. 16.00: Izbranje čebelne paše (prof. Verbič Josip). 18.30: Čestni red za vsakega (Gojko Pipenbacher). 19.00: Radijski orkester. 19.30: Zdravniška ura (dr. Bogomir Magajna). 20.00: Slovenski vokalni kvintet (plošča). 20.30: Prenos opere iz Beograda. V odmoru Čas, poročila. 22.15: Francoska glasba na ploščah.

Torek 19. junija

12.15: Malo za res in malo za ples (pestra revija gramofonskih plošč). 12.30: Misli o razstavi Toneta Kralja (Ante Gaber). 12.45: Poročila. 13.00: Čas, kmečka kapela igra na ploščah. 18.00: O likanju (ga. Frelihova).

18.30: Čestni red za vsakega (Gojko Pipenbacher). 19.00: Radijski orkester. 19.30: Zdravniška ura (dr. Bogomir Magajna). 20.00: Slovenski vokalni kvintet (plošča). 20.30: Prenos opere iz Beograda. V odmoru Čas, poročila.

Sredo 20. junija

12.15: Reproducirani orkestralni koncert. 12.45: Poročila. 13.00: Čas, razni zbori na ploščah. 18.00: Komorna glasba, radijski kvintet. 18.30: O verstvih (Fr. Terseglov).

Ponson du Terrail: 48
Lepa židovka

Roman.

XXVI.

SESTANEK

Vrnimo se zopet h grofu de Coarasse, ki je bil namenjen na sestanek, kamor ga je bila povabila gospodična Sainte-Hermine.

Do sestanka je imel še dobre četure časa. Zavit v plašč se je izprehal po ulici Maubée in neprestano je zrl na okno, ki se je bilo zjutraj za hip odprlo.

Skozi zastore se je videla luč. Coarasse je bil že nestrenjen in srce mu je močno utripalo. Slednjič se mu je zdelelo, da je stopila k oknu ženska postava. Potem je luč ugasnila.

— Prihaja, — je zamrmljal sam pri sebi.

In srce mu je začelo še močneje utripati.

Minili sta še dve minutni.

Kar so se tiko odprla vežna vrata in iz hiše je smuknila temna senca. Ves razburjen se je Coarasse ustavil. Tudi senca se je takoj ustavila. Coarasse je stopil proti nji.

— Gospodična, — je zajecjal.

— O, kako točni ste, gospod, — je odgovorila mlada lepotica.

— Kaj ste mislili, da ne bom točen?

Stopila je še korak naprej in grof de Coarasse ji je vladljivo ponudil roko.

Mlada lepotica je bila silno razburjena, roka v Coarassovi roki se ji je močno tresla.

— Ali ste me videli skozi okno?

— Da.

— Oh!

— In vem celo, kdo ste, gospodična.

Presenečeno se je zdrznila.

— Oprostite, — je nadaljeval Coarasse, — toda nediskreten nisem bil,

kakor gotovo mislite. Nikogar nisem vprašal, kdo ste.

— Kako ste pa mogli zvedeti?

— Po golem naključju.

— Po kakšnem?

— Davi ste odprli okno...

— Da.

— Kaj niste slišali iz okna nasproti stoeče hiše krika?

— Ah, vi ste torej bili pri abbeju Vigognu?

— Da, gospodična. — Abbe je moj bratranec.

Nezaupljivo je pogledala grofa.

— Kriknil sem od presenečenja nad vašo lepoto, — je nadaljeval grof.

— In povedali ste abbeju...

— Oh, kako morete kaj takega misliti...

— Kako torej veste, kdo sem?

— Odkrito vam povem vse, — je nadaljeval grof. — Nisem bil pri abbeju sam, temveč s svojim prijateljem chevalierom Clodionom de Main-Hardye. Kakor mene, je tudi njega očarala vaša lepota in vprašal je abbeja, kdo ste.

— In abbe je govoril z vama o meni?

— Povedal je nama vse, kar mu je znano o težki usodi vašega očeta.

Po teh besedah se je deklet nekoliko pomirilo.

— No, zdaj mi pa posvetite malo pozornosti, — je dejala.

— Govorite, gospodična!

— Torej že veste, da je moj oče zaprt?

— Žalibog.

— In da ne more več upati, da bi se ga kralj usmili, ali da bi ga sodišče pravično sodilo?

— Pač pa lahko upa, da mu bom pomagal jaz! — je vzkliknil Coarasse.

V njegovem glasu je bilo toliko viteške iskrenosti, da je mlada lepotica ginjeno odgovorila:

— Verujem vam, gospod, toda bojim se, da se motite.

— V čem pa?

— V tem, da vas ne mislim prosi, da bi osvobodili mojega očeta.

— Oho! — se je začudil Coarasse.

Kaj takega ni pričakoval. Bil je tako presenečen, da prvi hip niti govoriti ni mogel.

— Gospod, — je nadaljevala mlada lepotica, — moj ubogi oče je zaprt v vlažni celici v Chateau-Trompette. Dva stražarja stojita pri njegovih vrati noč in dan in takot morale sam uvideti, da ni mogoče osvoboditi ga. Tu ne pomaga niti pogum, niti drznost.

— Ne pozabite, gospodična, da niam samo enega udanega prijatelja, temveč štiri, — je nadaljeval Coarasse.

Lepo dekle je pa zopet odkimalo z glavo:

— Ne, blazno bi bilo poskusiti vlotiti vrata in železno mrežo v Chateau-Trompette.

— Kaj torej?

— Mojemu ubogemu očetu bi lahko pomagali samo tako, da bi podkupili stražo.

— Kaj se straže v Chateau-Trompette ne dajo podkupiti?

— Seveda se dajo.

Te besede je izpregorovila s prepričevalnim glasom. Za hip je obmolknila, potem je pa nadaljevala:

— V Chateau-Trompette je prileten častnik nemškega rodu, Krauss po imenu. Ta mož nikakor ni zadovoljen s svojim položajem. Čaka že dvajset let na križec Sv. Ludvika, pa ga še vedno ni dobil. Postal je žrtve krvic, zato pa smrtno sovraži plemstvo in kralja.

Ta mož se zelo zanimala za mojega očeta, ki mu je storil v denarnih zadevah že več uslug. Zanimala se tudi zame in pred dvema dnevoma je bil pri meni.

— Vojaški službi dam slovo, — mi je dejal, — in vrnem se v svojo domovino; in Francije odnesem samo žalostne spomine. Upam pa, da vam prinesem pred odhodom vesti o vašem

nesrečnem očetu in a vam dober svet.

Ko sem ga radovedno pogledala, je nadaljeval:

— Vašega očeta zelo strogo stražijo, toda samo podnevi. Ponoči, od šestih zvečer do ranega jutra, pa stražari niso tako budni. To je razumljivo, kajti poveljnikov namestnik grof Filip de Blossac hodi vsako noč k svoji ljubici. Nadomestuje ga mož, ki je napol vojak, napol jetniški paznik in ki se piše La Tulipe. Ta La Tulipe je ničvrednejš, ki bi storil za denar vse, celo dobro delo. Če bi dobil sto tisoč frankov, bi vašega očeta takoj izpustil...

— Kaj? — sem se začudila.

Pojasnil mi je to. Načrt je kaj enostaven. Kdor hoče priti na jetniški hodnik, mora skozi stanovanje grofa Filipa de Blossac. Ker odide grof vsako

noč z doma, je pač lahko odpreti vrata celice, kjer sedi moj oče, in odvesti ga v stanovanje grofa Filipa de Blossac. Potem bi ga pa lahko izpustili iz gradu, kadar bi hoteli. Grofovo stanovanje ima izhod tudi na guvernerjev vrt, od koder vodijo stopnice in Garoni. Tam je vedno privezan čoln, ki ga menda rabi grof za svoje izprehode. Tam bi moral biti pripravljen še en čoln in ta bi odpeljal mojega očeta na ladjo, namenjeno v Ameriko. ... Tak nasvet mi je dal kapitan Krauss, ki mu je pa priključen en pogoj.

— In kakšen? — je vprašal Coarasse.

Čitalje tedensko revijo „ŽIVLJENJE IN SVET“

ZAHVALA.

Vsem, ki so čustvovali z nami o priliki smrti našega nepozabnega očeta, gospoda

Alberta pl. Levičnika predsednika deželnega sodišča v pokoju

izrekamo našo najtoplejšo zahvalo.

Zahvaljujemo se zlasti gg. dr. Krejčiju Viljemu in župniku Bertoncu Valentinu za ganljive poslovne besede na domu, oziroma grobu, vsem darovalcem prekrasnih vencev in cvetja, vsem sorodnikom, tovarišem, prijateljem in znancem, ki so izkazali blagemu pokojniku zadnjo čast.

Maše zadušnice se bodo darovale v ljubljanski stolnici in farmi cerkvi v Zeleznikih.

V Ljubljani, dne 16. junija 1934.

»TRIBUNA« F. B. L., tovarna dvokoles, otroških vozičkov in delov, Ljubljana, Karlovška 4. —

— Znižane cene. — Največja izbira. — Ceniki franko.

MALI OGLASI

V vseh malih oglasih velja beseda 50 para, davek Din 2.—. Najmanjši znesek za mali oglas Din 5.—, davek Din 2.—. Mali oglasi se plačujejo takoj pri naročilu, lahko tudi v znamkah. Za pismene odgovore glede malih oglasov je treba priložiti znamko — Popustov za male oglase ne priznamo.

KUPIM

POZOR, MIZARJI!
Jedilnico kupi Brezar, Kranj, Kokrško predmestje 78.

PRODAM

MOŠKO KOLO ZA 400.- DIN
prodam. — Tržaška cesta 23
(Vič). 2083

VLOGO

Celjske mestne hranilnice dinarjev 11.236, prodam za 75 %
gotovine. — Ponudbe: Oder,
Zagreb, Vlaška 125.

AVTO »DIXI«

prodaja Derganc v Metliki.

STANOVANJA

PRAZNO CISTO SOBO
s posebnim vhodom išče mirna
gospodična za julij, event. avgust.
— Ponudbe na upravo
»Slov. Naroda« pod »Točna
plačnica«.

DVOSOBNO STANOVANJE
sončno, s pritikljanimi, balkonom
in vrtom oddam takoj na
Dolenjski cesti 18/I. 2091

DVOSOBNO STANOVANJE
(podstreno) oddam za avgust.
— Dolenjska cesta št. 12. 2065

NEPREMČINE

GALVANIZACIJSKA
DELAVNICA

v pogon, naprodaj. — Naslov:

»Galvapol« Zagreb, Maksimir
cesta 54.

HIŠO
novozidan, ob glavni cesti
Kranj - Ljubljana, prodam. —
Pojasnila: Jerovšek, Lahovič
št. 86, p. Komenda pri Kamni-
ku.

GLASPA

MUZIKA
klavirji, pianini — Ljubljana,
Sv. Petra cesta 40 — se je pre-
sellala v Knafljevo ulico št. 4,
ter se nadaljnja naročila pri-
poroča. 8T

ko jo pustite kemično čistiti
in barvati v tovarni

JOS. REICH

LJUBLJANA,

Poljanski nasip št. 4-6
Pralnica — avtoličkalnica

SPALNICE
iz orehove korenine, moderne,
plesanke in kuhinjske oprave
ter drugo pohištvo dobite naj-
ceneje pri Andlovic, Ljubljana,
Komenskega ulica 34. 46/T

V VSEH ZADEVAH
glede hranilnih knjižic tudi v
zameno za blago in ureditev
dolgov posreduje — Augustin,

agentura bančnih poslov, Ljub-
ljana, Aleksandrova cesta št. 4.
ter se nadaljnja naročila pri-
poroča. 2086

NUDIMO VAM

za majhen denar dobra oblačila.

A. PRESKER,

LJUBLJANA, Sv. Petra cesta
št. 14.

6/T

TRAJNO ONDULACIJO

izvršuje z novimi preparati od

60—90 Din — Salon, Šmartinska cesta 22. 1814

NAJBOLJSI SIR

vseh vrst priporoča Mlekmarna

Gorenjske mlekmarske zadruge

»NAKLO«, Ljubljana. Erjavčeva

cesta 2 (nasproti dramskega

gledališča). — Stojnica na